

å oppnå et gunstigere resultat enn nordmennene.

Andakt ved lærer Gaasholt.

Scharffenberg gir skarpt svar til stortingets presidentskap

100148

OSLO, 17. januar.

(NTB.) Overlæge Johan Scharffenberg har sendt dette brev til Stortingets presidentskap.

Jeg vil først påvise enkelte feil i skrivelsen av 16. januar 1951.

1) I punkt 2 heter det: «Den opplysning han gir i boken at han har meddelt til en stortingsmann og funksjonærer ved Stortingets kontor sin hensikt» o.s.v. Denne opplysning står ikke i boken, men i min artikkel i «Aftenposten» nr. 17.

En sådan sluskefeil er ikke presidentskapet verdig.

2) I punkt 5 heter det: «Overlægen opplyser selv at han har fått dokumentene av dr. juris Herman Harris Aall.»

Jeg har ikke fått dokumentene av dr. Aall, har ikke hatt noen kontakt med ham i denne anledning og har aldri opplyst noe slikt.

En sådan uefterrettelighet er ikke presidentskapet verdig.

I punkt 5 heter det videre: «Overlægen opplyser selv at dokumentene skriver seg fra tyskerne.»

Jeg har opplyst at det tyske sikkerhetspoliti la beslag på en del av Stortingets arkiv,

at granskingskommisjonen av 1943 fra sommeren 1944 med adskillig vanskelighet fikk tatt avskrifter av referater i arkivet,

at retten i en dom har erkjent at kommisjonen har «visstnok kunnet redde historisk materiale som ellers fryktes å kunne ha gått tapt.»

Da dokumentene er nevnte i kommisjonens avskrifter fra Stortingets arkiv, er påstanden at de «skriver seg fra tyskerne», en forvrengning som ikke er presidentskapet verdig.

3) Utdrag av referatene er tidligere offentliggjort.

1) På tysk i «Auswärtige Politik» i heftet for juni 1942.

2) På norsk i professor Bergsgaards avhandling «Utrikspolitikk» i bilag bind 1 til innstilling fra undersøkelseskommissjonen av 1945.

3) I min artikkelrekke «Hemmelige stortingsforhandlinger 1939—40» i «Morgenbladet» (1948, nr. 296, 298, 1949 nr. 5).

Det kom ingen innsigelse fra Stortingets daværende presidentskap.

Det er ikke tilstrekkelig at enkelte individer kjenner sannheten. Almenheten bør få adgang til hele materialet så enhver kan danne seg en mening om statsmaktenes politikk 1939—40.

Jeg anser påstanden om at Norge ikke hadde kunnet unngå å bli trukket inn i den annen verdenskrig på samme måte som i den første, som historieforskning. På denne påstand bygger Norges senere utenrikspolitikk, således tilslutningen til atlantpaktens.

Jeg har aldri uttalt noen mening om hvorvidt og i tilfelle når en tredje verdenskrig vil komme, men hvis den kommer, setter jeg sannsynligheten for russisk okkupasjon av Norge og Danmark til adskillig over 50 prosent.

Atlantpaktens er et ledd i FN's hele system. — Det er nu mulighet for sprengning av FN, i så fall vil Norge og Danmark ha full rett til å vende tilbake til nøytralitet i samarbeid med Sverige.

Hvis Norge forsømmer en eventuell anledning til å trekke seg ut av stormaktenes spill, kan regjeringens og stortingets politikk i sin blindhet drive det norske folk til slaktebenken.

Frykten for at det norske og det danske folk skal lide den samme skjebne som de baltiske folk har veiet langt mer for meg enn hensynet til stortingets ønske om å hemmeligholde sine forhandlinger 1939—1940.

Selvfølgelig forutså jeg en protest fra presidentskapet, men er likegyldig for meg personlig men den vil bli gagnlig hvis den kan fremkalle reaksjon fra almenheten mot stortingets hemmelighetskremneri

Johan Scharffenberg.

Torshavn Blad 18/1-51.